

Beppo.

Bed E. S.

(Fortjæt.)

Juist som Erik Jordyce talte, begyndte en blod Barnestemme at jenge. Dens klare, veltalende Toner løftede sig, som vilde de stige lige til Himlen; Varnet sang, som saa mange Gange før, naar han paa Helligdagene havde vandret i Eptogene med hundrede andre Børn, lyngende af sit fulde Bryst de Sange, han havde lært, glad ved Sangen, fordi den var saa smukt, og fordi Komfru Maria og de hellige vilde blive glade derover. For Beppo havde det altid været en Fryd; hans hele Hjerte og Soved rummede sin Musikken og Sangen i de Stunder. — Og nu sang han, glemmende den haarde Stenbro, Sult og Frygt; sang ud af den Løstnemmelighed som fyldte ham, mod ham, som i Dag havde haft et venligt Ord til ham og jet ham, da alle andre ilede forbi; som havde smækket ham en udmønstelig Skilte til Glæde i den Violin, han saa længe havde ønsket sig, og hvis Strenge nu flang saa smukt til hans Sang. Og som han sang, søgte han sig glitrende Vand og de spillende Vølger, Morgenjolens Glans over Stien langs Floden og — — Han for sammen ved den skurrende Lyd af en brusen Streg; en Skygge faldt hen over den maanelige Gade og en barst Stemme høftede:

„Nu kan det være nok; gaa nu op og bed om Venge.“

Varnet veg tilbage som for et Slag.

„Na nej,“ bad han, „ikke i Aften. Jeg gav Dem jo alle de Venge, jeg fik af den gode Mand. Jeg sang kun for at vise ham, hvor glad jeg er; og det vil han ogsaa forstaa, han er saa adelig og god og alvorlig, og han er ligesom Erkeengelen Mikael i Kapellet hjemme, og — —“

„Sudder,“ afbrød Manden barst. „Jeg har ikke bedt dig snaffe om Erkeengle og Kapeller, lille Pø. Gaa nu, eller du skal faa halvtred- findstyve Slag i Steden for Aftens- mad.“

Varnet hvædede ikke; med stolt, tavs Bærdighed lagde han Violinen i Kassen og gik sin Vej uden at ændre den anden, hvad enten han fulgte med eller gif op at tigge i hans Sted.

Maaske havde Manden en jærlig Grund til at vælge den første Fremgangsmaade; i hvert Fald blev den lille Gruppe ved Vinduet ikke ufleg- ligt med nogen Bøn om en Skil- ling, og sin Eriks skarpe Sne saa den luskende Skygge, som ilede ned ad den stille Gade med det blege Maaneis over sit bare, brune Hoved, mens hans Sne lygte af et Mod og en Taalmodighed, som ikke var naturligt for et Varn i hans Alder.

Han tog sine Klæ og gif julten, forslaaet og dødstret i sin Seng, men han gav ikke et Knu, ikke et Klagenes Ord, selv ikke til den med- lidende Netta. — Paa sin barnlige Vis tænkte han: „Ja, jeg har fortjen- det de Klæ for min Ulydighed,“ men i sit Hjerte sagde han: „Nej, jeg kunde ikke tigge af ham, nej al- drig, aldrig vil jeg gøre det, selv om jeg ser ham tyve Gange om Dagen. — Han hørte mig nu i Aften; — og han har fortaet mig.“

„Havde Erik Jordyce fortaet alt? De talte alle om den dejlige Sang, som de sad der i den hyggelige Stue, og undredes over, at den ikke var bleven fulgt af det sædvanlige Tig- geri.“

„Den Stemme kunde jeg bruge i Koret,“ bemærkede Præsten, som var kommen til, „den var udmærket.“

„Den er bedre ude paa Gaden.“

tom det fort fra Erik, næsten barst, jantes Edith. „Man skal ikke sætte Kattergale i Vur.“

Havde Beppo drømt? Han sad over Ende i sin saakaldte „Seng“ og gned sig i Sneene; der var halvmørkt i Værelset, rundt om saa sammenkrøbne Skiffelser i Hjørnerne; Luften var indbydende og stinkende, næppe til at aande i; men han var nu saa vant dertil og var tilmed saa udset, at han intet lagde Mærke til, blot han kunde fæste sin trætte krop paa sin Straa- sæt og jove, jove af bare Udmæt- telse.

„Hvad var det da, der havde væk- ket ham?“

Havde han drømt det Navn, eller havde nogen virkelig nævnt det; han lagde sig lydløst tilbage og lyttede spændt. — Jo, det var Stemmer. Der talte sammen tæt ved ham i det tilfældige Værelse; men Væggen var kun af Træ, og gennem en Sprække lige ved hans Hoved hørte han hvert Ord. Og som han lyttede, og som han hørte, jantes hans Hjerte at stande sit Slag af Rædsel, hans Ansigt blev affegraat, hans lille, tunde, brune Haand rystede som et Eipeløv. Saa blev der stille, Ly- set sluktes, og kun hans Lidelses- jællers tunge Manddrag lod i den stille Rattetime. Men Beppo sov ikke mere den Nat. Hans Hjerte slog hastigt, dels af Frygt og dels ved Tanken om en heltedødig Plan; og da den graa Dagning brød frem, fandt den ham med vidtåbne Sne, som havde Sønnen slet ikke gæstet ham den Nat.

Beppo fik ikke Lov til at gaa ud som sædvanlig den Dag. Det var Søndag, og hans Herre bød ham i en egen barst Tone at blive hjem- me hele den lange, varme Sommer- dag. Men Drengen skælvde af Længsel efter at komme bort og ud- jere den Plan, han havde fundet paa i de frygtelige, søvnløse Rette- timer. — Han hørte Kirkeklokkerne ringe i den stille, sommervarme Luft, og han saa for sig de aabne Kirkedøre, de hvidklædte, lyngende Kordrengere og de søndagsklædte Kir- kegængere.

Han havde en Gang, en Søndag Morgen, vandret gennem en Gade og var kommet til en stor Kirke, hvortil Dørene stod aabne. Ud- en af Sang og Orgelets høftidlige Prisen havde faaet ham til at glem- me al Skyhed og alle de fremmede Menneffer, varjont listede han sig nærmere og nærmere, han gav Sky- dedøren et Kus og stod nu der inde i Kirken.

(Fortjættes.)

Kapellanen.

(Af Beta.)

Det var i Fredslov Missionshus, jeg først saa ham, Kapellanen.

Der var et stort Møde, et Slags Fællesmøde, hvor flere fremmede Præster og Missionærer prædicatede og talte.

Som det dengang, ialtfald der paa Egnen, var Skif, spijste man Fællesmiddag i selve Missionshuset, idet man lejtred sig om de med- bragte, velslydte (ah, velslydte!) Madkurve.

De mere velslittede glemte ved en saadan Anledning ikke, hvad Fat- tigmænd ventede af dem: ingen fat- tig eller fremmed forjontes eller glemtes. Saa langt fra, at de snar- ere fik for meget end for lidt. Thi! ja! naar man nu havde spijst saa meget, man havde godt af, var der stadig en eller anden trivelig Gaard- mandstøne, som kom med sin Kurv og nødede én til dog endelig at spijse sig mæt. Undskyldte man sig nu med, at man virkelig var velforsynet, vilde hun simpelthen ivre:

„Namen prøv nu alligevel dette her Stebrød, eller ogsaa et Stykke af det der med Rølse paa. Hellers maa du have et Stykke Spjsterkage til allersidst.“

Saaan blev det ganske bogstave- ligt ved, til alle Kurvene var tømt.

Jeg havde min egen private Morflab af at lægge Mærke til, hvilke Mængder af Proviant de halvvoftne Drengere formoaede at stikke under Vesten. I den Alder kan man ganske vist (hviser jeg nok) spijse omtrent altid. Men enhver Ting kan dog overdrives. Der var

mu ham, den store, oplybne For- med det røde Haar, han sagde ikke „Nej-Tal“, saalange der var Strum- mer tilbage. Naar en Madkurv blev ledt om hen for Næsen, og der lililigt anrettede haarne Brød og stage smilede han indbydende i Møde, ja da fik han en Jølelse af, at han dog alligevel ikke var født helt forgarves, og at Livet vel var værd at leve. Eller for at anføre hans egne Ord:

„De' er no ityval en Jaaniv- wels aa vor lewvond.“

Efter det her sagte er det ikke vanskeligt at forstaa, at han netop blev den, der fik det sidste Stykke Mad af den sidste Kurv. Og da saa omfider det ogsaa var flemt ned et eller andet Sted, holdt han sig paa Mæden og sagde med dyb Dørbewis- ning og inderlig Tilfredsstillelse i sit stille Sind:

„Maja, no ha a r a ityval faat nok,“ dog modificerede han straks denne Selvtillidelse, idet han, med Fremtiden for Sne, søjdede til: „bind- gang.“

Midt under denne Fællesspisning fik jeg Sne paa Kapellanen. „Ovem er den smukke Kæmpekar der?“

„Det er jo den nye Kapellan fra Gladsbø.“ Videre fortalte Vennen mig, at Kapellanen nglig var ansat som Medhjælper for den gamle, svage Pastor Glatzer i nævnte By, som var Nabofojn til Fredslov.

Kapellanen var over Middelhøjde, men „hvor derefter“, som Vønderne meget rigtig udbrøt det, saa hans Stillelse gjorde et godt og holdt Indtryk. Han havde et smukt, til- talende Ansigt, et Par milde, smil- lende, v i n d e n d e Sne. Man havde allerede hørt, at han havde taget en „hurtende“ Eksamen (og dermed mentes ikke en Eksamen, der jurer nogen, men tværtimod), og at han kunde blive Professor ved Universitetet, hvad Dag han vinkede med sin Villesinger.

Men næsten etvært Menneffe har en eller anden Særhed. Og det nytter ikke at nægte det) Kapellanen havde sin. Han brugte Brillen, el- ler rettere Ræfleslommer. Det er der ganske vist saa mange, per gør. Men just i Forbindelse hermed var det, han havde sin Særhed. Det var netop derved, han først fæng- slede min Opmærksomhed. Han brugte ikke Brillerne ret længe ad Gangen. Kun naar han jærlig vilde se efter noget eller nogen — altsaa tog han, saa at sige, Folk i Kirker- ten. Ræfleslommerne hang i en for- dette Djemed indrettet tønd, fort Silkefor, som var fæstnet oppe ved Væftraben med en jærlig Knop.

Naar han nu altsaa stod i Samtale med nogen, og der da f. Eks blev sagt: „Naa, der har vi jo den- og- den — op paa Næsen med Brillerne!“ Og nu kommer Særheden. I Ste- det for at raffe op med Haanden og hjælpe Glasene ned gav han bare et lille ejendommeligt Kniks med Næsen: sluks drattede de ned, men altsaa ikke paa Gulvet; de var jo tøjtred. Denne, forsvigt simple, Forsjilling, som det nu har fojst mig saa mange Ord at beskrive, havde han naturligvis gjort de tu- funde Gange uden at tænke det mindste jere deri. Men jeg over- driver ikke, naar jeg siger, at naar man første Gang saa dette, var det ikke netop saa lige en Sag at for- hinde en vis Sammentrækning i Kindmusklerne.

Det var nu altsaa lidt om hans Dvre. I kristelig Henseende var han afgjort og bestemt Missions- mand, endda en Missionsmand, der vilde og kunde missionere. Han fælte sig rigtig hjemme mellem dem, for hvem Kristendommen (og der- for ogsaa Livet og Døden) var en Alvorsag. Folk opdagede da og- saa snart, hvor forunderlig let det var at faa en høftelig Samtale med ham om aandelige Ting, om det, der evigt fortaet, er det ene forsmøde. Talte de ikke mange Gange sammen om, hvor simpel og uem en Sag, det var at betro sig til ham. Men en saadan Mand ferlaar den simple Bonde anderle- des at værdsette, end den finere Serre gør. Aldrig gif nogen en- soldig Møgtredning eller Bondefars- stufket bort efter en Samtale med Kapellanen. Det kom sig vist af de

dejlige, milde Sne — men Sne er jo Hjertets Spejl.

Hurtig og livlig, som han var i sine Bevægelser, var han ogsaa foit til sin Mad. Intet Under saa, at han var en af de allerførste, der blev færdig med sin Middag. Og da Vønderkonerne vel undjaa sig for „aa præfs' e Kabellaahn“ paa mere, stod det ham altsaa frit for at jøge rundt blandt de mange og stifte nye Bekendtskaber.

Derunder kom han i Snak med Henrik Sjuler, et af hans egne Vns- børn, som han allerede var godi kendt med, fordi Henriks Sus kun lea et Stenfoit fra Præstegaarden. Som de nu staa og taler sammen, som Henrik i Tanke om, at han jo kunde præsentere sin Søster (som holdt Hus for ham). Derfor siger han saa: „Maren, fa' do fom' aa hæls' o e Kabellaahn.“

„Naa, det gjorde hun da. Først maatte hun dog faa en til at holde ved sin Kæpof, for den anden Gaand var der jo et Stykke Skage i. Saa snart Kapellanen nu havde truffet hendes Gaand: op med Brill- lerne. Og, som han plejede, sagde han ogsaa hende et Par venlige Ord. Men idet han endnu talte, gav han Knisset. — Det skulde han ikke have gjort; thi Maren, der var en Del nervøs, gav et lille An- gæstfærlig fra sig og greb efter Brill- lerne for at stande dem i Farten (som hun antog) mod Udelagelsen. Og i Forsjippelsen tænkte hun nat-URLIGVIS ikke paa, at hun havde faaet sin Kop tilbage igen — og natu-URLIGVIS blev Udfaldet, at hun over- bælte Kapellanen med god, stærk Skaffe, samt at saa yderligere Kop- pen slap hende af Haanden og ina- dredes paa Gulvet.

Der stod hun nu, staffels Maren. Men Kapellanen var fuldkommen Herre over Situationen. En, to, tre havde han med sit Kommetørklæde vikket Kaffen væk og itente en hjer- telig Latter, idet han atter greb Maren's Haand: „Det var et Gaand- kyst med Forhindringer. Lad os først gøre det om igen.“

„Nu er det Henrik og Maren saa, at han tog dette lille Uheld fra den gemplige Side, syntes de jo endda, det kunde lade sig høre.

Og videre vandrede nu Kapella- nen omkring. Nede i Nærheden af Udgangen var Trængelen (som sædvanlig) størst. Og dette Or- Publitium bestod (atter som sædvan- lig) mest af Ulystigtættre, samt en Del lappede Dvre og enkelte „Sub- jetter“. Men fra Guds Hus vifer man nødvendig, nedig nogen bort. Og saaledes ogsaa her.

Jude i denne Alynge var Kapel- lanen truffet paa Sognefogdens ældste Søn, der sunderede, og de stod nu og talte sammen. Udflugt- lom et afgnavet Kønleben svirrende forbi Studentens Næse. Det var affjret af en virkelig jtag og ægte ondfindet Dreng — ikke efter Stu- denten, men derimod efter en stak- fels fordrunken Mand, der i tidligere Dage havde ernæret sig om Havn- sjover i Køstaden, men nu drev omkring og tiggede, og som altid, hvad ofte er Tilfældet med saadanne Eksistenser, optraadte med en egen Lideligheds forsvibede Primodig- hed: en troende Snedker havde faaet ham med til Mødet.

„Hr.“ siger Studenten, „den Dreng kunde have godt af at blive jendt ud ad Døren ved Hjælp af et kraftigt og velrettet Pøgisma.“

„Et Pøg — jeg tror sandelig, jeg har gl..., lad mig se — (med Fin- geren til Randen og Brønen rymfet tæt sammen Derpaa med jtraalende Vlf) „aa, jo! ja, det har De fande- lig Met i. Det har De afgjort Met i. Ha, ha, ha!“ Og endnu en Gang: „Ha, ha, ha!“

„Ja, ikke fandt!“ triumferede Studenten, der jelsjofelig jøste sig højt oplagt ved at have anbragt dette jældne, men saare betydnings- fulde Ord. „Jffe fandt!“

Et Par Ugers Tid efter dette Møde traadte Kapellanen en Dag ind i Henriks Værfied, hvor denne stod i Færd med at udbrede en gammel Bøgn. Dette var noget af et Taalmodighedsarbejde; thi Bøg- ven var saa brøftfældig og medtaget, at den næppe som Henrik sagde, kunde være lavet „i den her Konges Tid“.

Men Taalmodighed — det er vel egentlig det samme som: Mod til at taale — har nok de fleste Menneffer jævnlig Brug for. Saaan omtrent utrede Kapellanen sig. Og da han ikke netop var kommen for at tale med Henrik om gamle Bogues Histo- rie, men derimod om en hel anden Historie, var de to strats inde paa andre Emner.

„Det forekommer mig saa bejn- derligt, meget af det jeg mounstun- der hører, Hr. Pastor,“ siger Hen- rik. „Vor gamle Præst har nu været her i mange Herrens Aar; og han har aldrig prædiftet saadan, som der forleden blev prædiftet der- over i Missionshuset. Han har al- tid jøgt, at naar vi var gudfrugtige Menneffer og gjorde Met og Stel, skulde vi nok blive jelige. Tror De nu ikke, det er sandt?“

Kapellanen havde ikke gjort Sær- jundier i Sjeløleren for ingenting. „Sig mig nu oprigtig, Henrik, hvad De egentlig vilde jøge om, var, om jeg ikke anjaa Dem for at være en sand Kristen, ikke sandt?“

Henrik var sjensjnlig overrasket og forlegen over dette uventede Kendskab til hans indre, forborgne Tanker og tøvede.

„Jffe fandt, Henrik?“ vedblev Kapellanen.

„Ja, hvorfra De kan vide det, kan jeg ikke forstaa, Hr. Pastor. Men naar jeg skal sige min Sandt, saa tror jeg, De fender mig bedre, end jeg gør jelv.“

„Naar man opmærksomt har ju- dret sig jelv, Henrik, saa fender man ogsaa det meste af det, der be- vager sig i andres Tanker og Sind. Saaan var der engang en lærd Mand, der sagde: Jeg er Menneffe; og intet menneffelig er mig frem- med. Det, som jeg antager er det vanskelige Spørgsmaal for Dem nu, er det med Omvendelsen. Er det ikke rigtig, Henrik?“

Atter juddede Henrik Sjuler for- banjet. Men til Trods for, at han jøgte at beherske sig jelv, kom der saadan nogle fære Trækninger om hans Mundbige — dem, man jævn- ligt bemærker hos Børn, jældnere hos ældre Folk — og der perlede ham en Taare i Sne. Han indjaa, det var bedst at tale rent ud:

„Ja, jeg sagde Løgn, hvis jeg nægtede det. Svordan det kan være, et to Naboer kan leve det samme stikkelige Liv, være ærlige i Handel og Vandel, begge to holde sig til Guds Ord og Guds Hus, og saa endda det kan gaa saadan, som en af Præstene ved Missionsmødet sagde, at den ene kan blive taget med, den anden ladit tilbage: det er mig ligefrem ubgræbeligt.“

„Men det vifer jo blot Sandhe- den af Ordet, at Herrens Tanker er høiere end Menneffets. De ved jo dog, at tvende Planter kan staa Side om Side i den samme Jord, voffe op under de samme vdre Betingelser, have den samme Næring — og al- ligevel kan der være saa stor For- sjel paa dem, at den ene er tjentlig som Jøde for Menneffe og Dvr, medens den anden er en Giftplante. Ser De nu ikke, at noget lignende kan ske med Menneffer i Forhold til Guds Naades Jordbund?“

„Et Guj, et Guj,“ jømmede Hen- rik.

Kapellanen ventede, til Henrik kunde sige sin Mening. Omfider kom det da:

„Hr. Pastor, jeg forstaa ikke, hvordan det kan være; men jeg synes, der er ligesom noget her inden i mig, som siger, at De har Ret. Saa meget ved jeg, at jeg altid har villet gøre, hvad Met var, og har altid ment det bedste. Det ved Gud i Himmerig. Men det maa jeg sige, at det er især efter min Su- strus Død, at jeg mere har lagt mig efter at huffe, hvad der blev prædi- tet. Og den lille Sjel der,“ ved- blev han hulkende, idet han pegede paa den lille Pige, der sad paa Gul- vet og legede med Høflspaaner, „er sin Mo'r saa lig, saa lig. Og hver Gang jeg betragter hende, er det for mig, som der var noget, jeg manglede. Min Stone led saa svære Pinser, før hun slap; og der fete jaadan en mærkelig Forandring med hende de sidste Uger. Saa var det en Dag, hun vilde sige noget til mig. Men da f u n d e hun ikke. Og saa om Ratten gif hun væk. Og i lille Mariæ Sne synes jeg, der er det samme grulig inderlige Ud-

Mayer

„Leading Lady“
Sko
for Damer

Leading Lady Sko be- strives bedst med tre Ord — Mode, Komfort, Holdbar- hed. De finder fjedent alle disse Kvaliteter forenet i en Sko.

Leading Lady
Sko

er nette og flædelige. De passer fuldkomment og er meget komfortable lige fra Begyndelsen. Ingen bedre Sko kan faaes andre Steder.

Deres smadende vil forjyne Dem; hv's itte, saa striv til os. Se efter Mayer Forretningsmæ- ret paa Saalen.

Vi fabrikerer ogsaa Martha Washington Comfort Shoes. Special Merit Skolesto, Honorbill Skoer for Mand.

P. Mayer Boot & Shoe Company
Milwaukee, Wis.

tryk, som at der var i hendes Mo'r's, før hun døde.“

Ulykkelig den Sjeløjger, der kan jinde saadan Jordbund, som Kapel- lanen her fandt for Ordets Sæde- tern.

Henrik Sjuler fik en Prædifen til Vaans af Kapellanen. Den havde til Overtjift: „Er du med, el- ler gaa r du med.“ Jeg tror, den var af Vilh. Beck.

Og Henrik opgav alle sine egne Anjtrengelser for at fortjene Guds Paradisj Salighed, da han saa, at al Ting var rede, færdigt, blot han vilde modtage det.

At Kapellanen herefter var en jævnlig Gæst i Sjulmandens Værfied, fan man nok forstaa. Nu var de jo Brødre, ligefrem Brødre. Den fine, dannede Mand med sin stru- tende Eksamen og den simple Gaand- værker med de barkede Hænder. De var ligefrem Brødre.

Og i lille Mariæ Sne havde Udbruffet forandret sig, syntes Hen- rik, fra at være, hvad han havde foit „grulig inderligt“ til at blive mildt og jøfkelig inderligt.

Alabastine
THE ONLY
Sanitary
Durable
WALL COATING

En smuk Farve-Effekt kan frem- bringes i et Værelse med Alaba- stine, der giver Væggene et rigt, friskt og nydeligt Udseende, som intet andet Materiale kan gjøre.

I stort Pulver, færdigt til Brug ved Blanding med koldt Vand; fuld Brugsanvisning paa enhver Pakke; paaført med en 7 Toms. flad Væg- børste — enhver kan blande og paa- føre det.

Kjøb kun i Pakker mærket tydelig Ala- bastine. Undgaa Efterligninger. I fine Shatteringer og hvidt. 50c for hvidt; 85c for farvet. Pakken dækker fra 300 til 400 Kvadratfod. Afgivdes, afskal- ler eller falmer ikke.

Send os 1 Dag et 10 Frimærke for Provkort: „Vink om Dekoration“, Prøve af Loft- og Vægge-Mønstre og Navnet paa den nærmeste Handlung. Salgen i Ikonkrans- og Maler-Butik, Apotheker- og Købmandforretninger.

ALABASTINE CO.
Grand Rapids, Mich. New York City.

DANMARKS KORT.

Størrelse 23x28 Tommer. Trykt i forskellige Farver, viser klart Jern- baner, Byer, Købstæder og Flækker, samt alle betydelige Landsbyer, store Gaarde og Kirker.

Tilsendes i en Paprulle portofrit for 45c. i Frimærker. Enhver dansk Mand surde øje et Kort af Danmark.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE.
Blair, Nebr.

Arbejd ikke for andre.

Vi vil etablere Dem i Deres egen Forretning ved at sende Dem paa Kredit fra \$100.00 til \$500.00 Verdi af Husholdningsartikler, saa- som Kaffe, The, Sæbe, Parfumer, Frugtetrakter, Lunds Kondens- rede Cneberfrø, etc. Skriv til Lunds & Co., 2445 W. Kinzie Street, Chicago, Ill.